

Svajoniu
ROMANA

JENNIFER FAYE

*Didelės netikros
graikiškos sužadėtuwės*

Knygute.lt

Jennifer Faye

**DIDELĖS
NETIKROS
GRAIKIŠKOS
SUŽADĖTUVĖS**

Trijų knygų serija
“Graikijos salos nuotakos”
Trečia knyga

Versta iš Jennifer Faye,
Wearing the Greek Millionaire's Ring, 2019
© Jennifer Faye, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rasa Žukienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Ana Gorbatova, dizainas, 2022

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0777-9

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

Prologas

Gegužė... Amžinybės sala, Graikija

Kartais ji jautėsi, tarsi niekur nepriklausytą. Ir kartais jai patiko, kad dėl to jautėsi laisva.

O kartais, kaip dabar, Stasija Marinakos norėjo turėti aiškų gyvenimo kelią.

Dar ne taip seniai ji tai turėjo. Staiga tas gyvenimas buvo išplėštas jai iš rankų. Kasdien ji mokėsi susitaikyti su netektimi, leisti sau vėl šypsotis ir stengdavosi prisiminti, kad ji vis dar gyva.

Beveik dvejus metus po vyro mirties Stasija pildė paskutinius jo norus, rūpinosi jo namais ir gydėsi širdies žaizdas. Dabar visa tai padaryta. Visi jo norai, išskyrus vieną, įgyvendinti.

Sėdėdama kavinėje „Slėptuvė“ ji žvelgė į brolių kitapus staliuko. Žinojo, jei pasipasakotų, šis jos nesuprastų. Aiškintų, ko jai imtis, o Stasija to nenorėjo. Jai reikia pačiai rasti atsakymus į savo klausimus.

Ksanderis manė, kad ji turi atsargiai elgtis su pinigais ir savo gyvenimu. Jis nenorėjo, kad Stasija žengtų pirmyn, o tai jai atrodė keista,

juk iš pradžių jos vyras broliui nė nepatiko. Tiesą sakant, Ksanderis ilgai jo nemėgo ir nuomonę pakeitė tik prieš pat Lukui sužinant apie ligą...

Stasija nuvijo mintis. Nenorėjo to prisiminti. Reikia susitelkti į čia ir dabar. Tik tai ji gali kontroliuoti.

- Ir ką man su tuo daryti?

Rankoje Stasija laikė kruizinio laivo bilietą ir suglumusi žvelgė į vyresnijį brolių. Ji neturi laiko atostogoms. Likusi viena, be vyro, be šeimos, turėdama tik Ksanderį, kuris dabar jau vedęs ir susilaukęs kūdikio, ji privalo susiimti ir susikurti gyvenimą. Tam reikėtų skirti pirmenybę. Ir taip per ilgai atidėliojo.

- Imk bilietą ir paatostogauk, - į ją žiūrėdamas Ksanderis susiraukė, tarsi dėl jos nerimautų.

Stasija stumtelėjo bilietą jam atgal.

- Neturiu laiko...

- Žinoma, kad turi, - Ksanderis nebuvo įpratęs girdėti žodžio *ne*. - Dabar, kai susitarimas dėl nekilnojamojo turto žlugo - dėl to apgailėstauju, - turi visą pasaulio laiką, - jis drąsiai nusišypsojo. - Ir nesijaudink. Kol grįši, būsiu suradęs nemažai naujų sandorių, kuriuos

galėsime kartu įgyvendinti.

Kaip jo neišeidžiant pasakyti, kad ji nebenori jokių sandorių? Šiaip ar taip, tai buvo jos mintis dirbti kartu. Iš pradžių Ksanderis tam nepri-tarė, bet Stasija nepaliko jo ramybėje, tad ga- liausiai nusileido.

Žinoma, kad pakeistų jo nuomonę, prireikė pagalbos – Roberto Karaso, geriausio brolio draugo, kuris visai neseniai tapo jo verslo partneriu. Jis stojo Stasijos pusėn ir įtikino Ksanderį leisti jai įsitraukti į verslą.

Stasija nukreipė mintis prie dabartinių rei- kalų.

- Nenoriu, kad sudarinėtum sandorius dėl manęs. - Jis neatsakė, tad ji pakėlė balsą, kad sulauktų jo dėmesio. - Ksanderi, nesiklausai manęs.

- Žinoma, kad klausausi. Visada tavęs klau- sausi.

Stasija demonstratyviai užvertė akis. Brolis negirdėjo nė žodžio iš to, ką ji pasakė, ir jie abu tą žinojo.

- Prašyčiau...

- Gerai. Gal kartais būnu išsiblaškęs. Ji pakėlė antakį.

- Ar ne taip ir šeimos žmogumi tapai?

- Ak, bet pažiūrėk, kaip viskas puikiai susiklostė, - Ksanderis nusišypsojo ir visas jo veidas nušvito. - Aptikau kai ką nuostabaus ir nebepaleidau iš rankų.

Ji nesusilaikė nepatraukusi jo per dantį.

- Tai taip dabar viską pasakoji?

Jis gūžtelėjo pečiais ir kaltai šyptelėjo.

- Taip norėčiau prisiminti mūsų istoriją.

Stasija linktelėjo. Neprieštaravo, kad jis perrašo duobėtą romano su Lėja, dabar jau žmona, pradžia. Tiesą sakant, Stasijai tai atrodė miela. Kas galėjo pamanyti, kad jos brolis toks romantiškas? Niekada nebūtų atspėjusi.

Ir nors labai norėjo išpažinti broliui apie savo sunkumus, Stasija nerado tinkamų žodžių. Pastarąsias savaites svečiuodamasi Amžinybės saloje ji norėjo pabendrauti su Ksanderiu, artimiausią susipažinti su jo žmona Lėja, pažaisti su jų mažyle Lile. Stasija pasisiūlė prižiūrėti Lilę, kol Ksanderis su Lėja dirbo. Ir nors dabar buvo užsiėmusi, jai vis tiek lyg kažko trūko.

Kad ir kaip ją viliojo pasilikti šioje idiliškoje saloje, kurią supo skaidrus žydras vanduo, o žaviame kaimelyje gaivino švelnus jūros vėjas, ji negalėjo užsisėdėti broliui ant sprando. Ir taip ilgai čia užsibuvo. Laikas traukti namo į

Atėnus.

- Eime pasivaikščioti, - Stasija išgėrė paskutinį lašelį šaltos kavos su ledukais.

Ksanderis pagriebė kruizo bilietą ir atsistojo.

- Rodyk kelią.

Ji nebuvo sugalvojusi, kur nori eiti. Tik pajuto poreikį pajudėti.

- Nesu mačiusi tavęs laimingesnio.

- Aš laimingas, - atsakė Ksanderis. - Jaučiu pilnatvę. Ir... kalnę.

Stasija sustojo kaip įbesta ir pažvelgė į brolių.

- Kodėl turėtum jausti kalnę?

- Kai buvai tokia laiminga su Luku, elgiausi kaip mulkis ir jums trukdžiau. O kai galiausiai atėjau į protą, jis... na...

- Gulėjo mirties patale, - ji niekada nemanė, kad įstengs ištartį šiuos žodžius nepaplūdusi ašaromis. Vis dar buvo skaudu prisiminti. Turbūt taip bus visada, bet ji mokėsi susigyventi su netektimi. - Viskas gerai, Ksanderi. Gali sakyti, kad jis mirė. Nesubyrėsiu į milijoną šukių.

Brolio žvilgsnis sakė, kad jis nėra tuo tikras.

- Aš taip pat jo ilgiuosi. Žinai, galiausiai mes tapome gerais draugais.

- Žinau. - Jos vyro ir brolio draugystė neužsimezgė taip greitai, kaip jai norėjosi, bet ji buvo dėkinga, kad galiausiai jie viską išsiaiškino. Kažin kaip būtų išgyvenusi tą juodą laikotarpį be brolio palaikymo. - Lukas mirė laikydamas tave broliu.

Ksanderis ją stipriai apkabino. Lukas privertė ją pažadėti, kad ji neleis niekam įsiterpti tarp savęs ir Ksanderio, nesvarbu, kaip pasisuktų gyvenimas. Stasija pažadėjo. Nebuvo sunku. Ji mylėjo brolių ir visada mylės. Negalėjo įsivaizduoti, kad kas nors tarp jų stotų. Visą gyvenimą jam teks pakęsti savo mažąją sesutę.

Ksanderis atsitraukė ir įspraudė jai į delną bilietą.

- Tai gimtadienio dovana. Prašau, priimk. Paukštelis pačiulbėjo, kad vis svajojai paplaukioti kruiziniu laivu.

Tik vienam žmogui Stasija buvo papasakojusi apie svajonę pakeliauti kruiziniu laivu aplink Graikiją, Juodkalniją, Kroatiją ir Italiją. Tai būtų bandomoji kelionė - Stasija išmėgintų, ar jai apskritai patinka plaukti jūra, prieš užsakydama bilietus į tolimesnes keliones, pavyzdžiui, į Karibus, o gal ten, kur šiek tiek vėsiau, kaip Norvegijoje.

- Lukas papasakojo? - paklausė ji sausiai.

Ksanderis linktelėjo.

- Jis graužėsi, kad taip ir neišsiruošė su tavimi į kruizą.

Ksanderio žodžiai numušė jai ūpą ginčytis. Buvo pamiršusi apie visus tuos dalykus, kuriuos norėjo padaryti prieš susergant Lukui. Po viso to, kas nutiko, jie nebeatrodė tokie svarbūs. Galbūt Lukas numanė, kad ji taip jausis, ir norėjo stumtelėti ją pirmyn.

O dabar nebeliko jokių pasiteisinimų - jokių priežasčių stipriai laikytis įsitvėrus praeities. Reikėjo išpildyti paskutinį vyro norą. Pažvelgti į ateitį ir rasti naują gyvenimo kelią.

Pasirinkimas turėtų būti prasmingas. Jai reikia tikslo, priežasties išlipti iš lovos ryte.

Vyras pasirūpino Stasija, paliko jai užtektinai pinigų, pridėjus tai, ką ji paveldėjo iš savo šeimos, jai užtektų gyventi be rūpesčių visą likusį gyvenimą. Bet ji negalėjo pabudusi ryte išgerti kavos ir tingiai leisti dieną. Ne taip buvo auginama.

Jai reikėjo paskatos. Tikslo, kurio galėtų siekti, ir netgi kelių nesėkmių, kurios primintų, koks dosnus gyvenimas. Bet jai nereikia, kad kas nors plekšnotų per galvą ir nurašytų ją,

nes atrodo, kad ji nesugebės susidoroti su iššūkiu.

- Gerai. Sutinku, - Stasija prisivertė nusišypsoti. Visos tos kalbos apie Luką ją prislėgė. Jis turėtų su ja leisti į kelionę; nors ji žinojo, kad jis visada liks jos širdyje, tai buvo ne tas pats.

- O kai grįši, turėsiu tau keletą verslo pasiūlymų. Jei nė vienas nepatiks, nenuleisiu rankų, kol surasime tau tinkamą.

Stasija nieko neužsiminė apie tai, kad jos susidomėjimas nekilnojamojo turto rinka išblėso ir kad ji nori imtis ko nors savo. Prieš pasipasakojant reikia viską gerai suplanuoti.

- Ačiū. - Stasija vėl apkabino brolių.

Kelionė laivu pakeis jos gyvenimą. Ji pasiims nešiojamąjį kompiuterį ir padarys iš to darbinę kelionę. Kai sugrįš, bus susiplanavusi visą gyvenimą.

Pirma diena

Po dviejų savaitių... Atėnai, Graikija

Spėjai į laivą?

- Kodėl turėjau pavėluoti? - Stasija stovėjo žmonių pilname denyje. Prispaudė telefoną

prie ausies, įsitempusi, kad girdėtų brolių per susijaudinusių keleivių klegesį.

Ksanderis atsiduso.

– Ar būtina atsakyti į klausimą klausimu?

Stasija šyptelėjo.

– O tau būtina elgtis taip globėjiškai?

Ji žinojo atsakymą. Ksanderis jautėsi kaltas, nes buvo laimingai vedęs ir turėjo dukrytę, ką jau minėti, kad gyveno privačioje Graikijos saloje. O ji, na, ji šiuo metu buvo vieniša.

Ne taip seniai dar buvo laiminga, susituokusi su studijų laikų gyvenimo meile. Tada jie turėjo svajonių – daugybę svajonių. Jos visos žlugo, nes pilvo skausmas pasirodė besąs rimtesnės ligos už gripą simptomais.

Nuo tos akimirkos jų svajonės iš esmės pasikeitė. Užuot troškę atostogų egzotiškuose kraštuose, jie pradėjo svajoti apie dar vienas Kalėdas, dar vieną gimtadienį, dar vieną mėnesį, dar vieną dieną. Stasija užgniaužė mintis. Nustūmė į šalį širdį veriančius prisiminimus, kad juose nepaskęstų.

Jau beveik dvejus metus ji viena. Per šį laiką išlieta daug ašarų – per pirmas Kalėdas, kurias sutiko viena, per pirmas sukaktuves, kurias atšventė viena. Ir kai pildant dokumentus ran-

ka suvirpėdavo virš žodžio *ištekéjusi*, kol galiausiai pažymėdavo *netekėjusi*. Nebuvo lengva išmokti būti našle – toli gražu.

Galviausiai ji prisiruošė labdarai atiduoti Luko drabužius, taip pat ir specialiai jam siūtus kostiumus bei šilkinčius kaklaraiščius. Užtruko daug laiko, kol įstengė nusimauti vestuvinį žiedą ir padėti jį į papuošalų dėžutę šalia Luko žiedo.

Nykščiu nervingai patrynė pirštą, ant kurio mūvėdavo žiedą. Pradėjo taip daryti sėdėdama prie gydytojų kabineto ar ligoninės laukiama-jame. Vestuvinio žiedo glotnumas ir meilė, kurią tas žiedas simbolizavo, suteikdavo jėgų susidūrus su siaubinga Lukui nustatyta diagnoze.

Ji pažvelgė į pirštą, ant kurio žiedo nebebuvo.

Buvo viena. Kiekvienam žingsniui reikėjo laiko. Kai kurie žingsniai buvo dideli, kiti maži. Kiekvienas supurtydavo ją iki širdies gelmių.

- Aš... nerimauju dėl tavęs, - Ksanderio balsas nutraukė jos mintis.

- Žinau, kad nerimauji. - Stasija žinojo ir tai, kad jam nelengva tai pripažinti. Ksanderis vi-

sada laikė jausmus giliai savyje. – Labai tai vertinu. Bet viskas gerai. Man viskas gerai.

– Tai tu dabar laive?

Ji linktelėjo, tada susivokusi, kad Ksanderis jos nemato, pridūrė:

– Taip, laive.

– Gerai. Būk atsargi su saldžialiežuviais vyrais. Neužkibk ant jų kabliuko. Liepk atšokti, o jei ne, tavo didysis brolis jiems parodys, iš kur...

– Ksanderi, aš ne mokyklinukė. Esu suaugusi moteris. Galiu savimi pasirūpinti.

Brolis atsiduso.

– Žinau.

– Bet nerimauji.

– Ar tai blogai?

– Ne. – Kaip ji galėtų jam dėl to priekaištauti, juk pati baiminosi jam užmezgus santykius su Lėja. Stasija apsimetė Amžinybės salos pirkėja, kad išsiaiškintų, ar Lėja nėra turtingų vyrų medžiotoja. Galiausiai sužinojo, kad Lėjos širdis auksinė. – Bet turi manimi pasitikėti. Galiu pasirūpinti savimi.

– Jei ko nors prireiks, skambink.

Akies krašteliu ji pastebėjo kažką tolumoje. Aukštas vyras tamsiais plaukais....

